

King Kong

Ramon Freixas

Una de les majors decepcions del recent *remake* de *King Kong*, firmat per Peter Jackson, és el buidatge d'erotisme perpetrat pel director neozelandès. I no només això, a més extirpa la violència, el sadisme, la mort, en l'actuació del goril·la. És un *remake* descremat i desnaturalitzat. L'Ann Darrow de Jackson es limita a fer gràcies i moneries al seu interlocutor, mentre que aquest ja no trepitja urbanites i nadius sense distinció, ja no en rosega els cossos, ni a Nova York treu del llit una dona i, després, d'ensumar-la, i comprovar que no és l'estimada, la llença al buit. L'Ann Darrow d'Ernest B. Schoedsack i Merian C. Cooper s'enfronta al seu inconscient, representat per l'enorme moneia, tan sinistra com tendra. King Kong simbolitza la força, l'omnipotència del desig, expressat en termes pagans, no de sublimació religiosa. Res no reté aquesta explosió de(l) desig, si no és una civilització que n'efectua la repressió sistemàtica. L'atracció sexual es presenta nua, admirablement explicitada en l'escena en què la fera, plena de curiositat, es dedica a desvestir, amb lentitud, Ann, pelant-la com si fos una banana.

Un cim de l'erotisme més subtil i provocador, de l'*amour fou* i transgressor. És una llàstima, doncs, que Peter Jackson hagi desaprofitat l'oportunitat de refer de forma creativa el model original, no d'homenatjar-lo d'una manera tan insulsa com innecessària, i convertir, així, l'entranyable bèstia en un goril·la *mainstream*, políticament correcte, incapaç de recuperar la desfermada violència de l'obra original (en escenes que varen ser censurades en el seu moment, segons còpies i països; per exemple, l'esclafament d'indígenes o les aranyes gegants que devoren els mariners caiguts del tronc-pont sacsats per King Kong). Es pot parlar d'Ann com a causa del martiri i de la mort de Kong, invocar la imantada reflexió sobre el bell i el sinistre, el bell i el monstruós, apurar la contraposició entre el puritanisme social i el desig turbulent del goril·la, incidir en l'illa salvatge verge, polsar l'ambient (i trauma col·lectiu) de la gran depressió del 1929, enaltir els F/X de l'ubèrrim Willis O'Brien, admirar la descripció surrealista de Skull Island- i fer-se ressò de la inspiració de Gustave Doré, Max Ernst, Arnold Böcklin, Jonathan Swift i *Els viatges de Gulliver, etc., etc.*- però, abans que res, *King Kong*, versió 1933, és un somni convertit en realitat (o cel·luloide) una obra mestra, un film únic. ■

